

ΕΙΣ ΜΑΤΗΝ.

Εἰς μάτην τὴν καρδίαν μου ποθῶν νὰ μεταβάλω,
Εἰς συμποσίων ὄργια παράφορος ἀφέθην·
Εἰς μάτην ἐπεχείρησα τὴν Κύπριδα νὰ ψάλω,
Καὶ ν' ἀποφύγω ἐμαυτὸν εἰς θορυβώδη μέθην.
Ἡ Κύπρις, τὸ συμπόσιον, αἱ τέρψεις, ἡ φιάλη,
Εἰς μάτην, δὲν ἐμπόδισαν τὸ στήθος μου νὰ πάλῃ.

Γοργή, φαιδρὰ εἰς τὸν χορὸν τῆς ἐορτῆς ἡ λύρα
Τῆς Τερψιχόρης ἤνοιγε τὴν ἀερώδη πάλην·
Ἐνθουσιῶσα ἡ Σὺλφις ἐξέτεινε τὴν χεῖρα,
Κ' ἐγένετο ἀνάρπαστος εἰς χορευτοῦ ἀγκάλην.
Πυρέσσων εἰς τὸν στρόβιλον καὶ κούφως ἀφινόμεν·
Εἰς μάτην, πάλιν πάσχουσαν καρδίαν ἤσθανόμην.

Πολλάκις εἰς τὰ χεῖλη μου δὲν εἶδαν ν' ἀνατεῖλῃ
Μειδιάμα σαρδώνειον εἰς ἄλγους εὐθυμίαν,
Καὶ σύννουν δὲν ἠτένισε προσμειδιῶσα φίλῃ
Τὸν πρὸ μικροῦ φιλομειδῇ καὶ κοῦφον νεανίαν!
Πολλάκις δὲν μετέβαλεν ὁ πένθιμός μου γέλως
Εἰς ἀπαισίαν σιωπὴν τοῦ ἄσματος τὸ μέλος;

Εἰς μάτην· προπορεύεται εἰς ἑκαστὸν μου βῆμα
Ἡ μνήμη, ἡ χαιρέκακος λαμπὰς τῆς δυστυχίας·
Ἔχει τοῦ παρελθόντος μου τὸ τεθλιμμένον σχῆμα,
Κ' εἰς ῥάκη φέρει τὴν στολὴν τῆς πρώτης εὐτυχίας...
Ἐδῶ, ἐκεῖ μ' ἀκολουθεῖ, περίλυπος μὲ βλέπει,
Καὶ μ' ἐπικήδειον φωνὴν φαιδρὰ μοῦ ψάλλει ἔπη.

Τῶν συμφορῶν μου αἴτιος σὺ, ὦ καρδιά, εἶσαι·
Σὺ δι' ἐκείνην εἰς παλμοὺς ἐξέπνεες λατρείας·
Ἦδη λοιπὸν μὴ θλίβεσαι καὶ μὴ παραπονῆσαι,
Καὶ παῦσαι νὰ δούρεσαι, Σειρὴν τῆς ἁμαρτίας!
Σὲ ἐκδικοῦμαι πάσχουσαν καὶ μῖσος σοῦ κηρύττω,
Ἀλλ' ὅμως ἐκδικούμενος τὸν ἑαυτὸν μου πλήττω.

Ποῖος τὸ ὕδωρ τὸ γλυκὺ τῆς λήθης θὰ μὲ δώσῃ;
Εἰς μάτην τὸ ἐζήτησα εἰς τέρψεις ἀναξίας.
Τὴν κεκρυμμένην του πηγὴν τίς θέλει μὲ προδώσῃ;
Τὴν μνήμην τὴν ἀνηλεῆ νὰ σβύσω τῆς καρδίας;
Μυθῶδες ὕδωρ· μάταιοι θνητοὶ σ' ἐπικαλοῦνται.
Οἱ πάσχοντες καθὼς ἐγὼ αἰῶνας ἐνθυμοῦνται.

Φεύγετε, νέοι, καὶ οὐδείς, οὐδείς ἄς μὴ τολμήσῃ,
Τῶν καστανῶν τῆς ὀφθαλμῶν νὰ ἴδῃ τὴν μαγείαν.
Ἄν μὲ ἴδῃτε, ἢ ὠχρὰ μορφὴ μου θὰ σᾶς πείσῃ,
Μακρὰν αὐτῶν τὴν ἄπειρον νὰ σώσετε καρδίαν.
Ἢ μᾶλλον ὅχι· καὶ τὸ πῦρ τοῦ ἄδου ὑποστῆτε,
Πᾶν ὅ,τι πάσχω πάθετε, ἀλλὰ — νὰ τὰ ἴδῃτε.

Φεῦ, ἀφοῦ εἶδα ἐμαυτὸν σκληρῶς ἡπατημένον,
Καὶ τὴν καρδίαν ἔπαυσα ἐκείνης νὰ πιστεύω.
Ἀφότου μὲ ἀπέρριψεν ὡς ἄνθος μαραμένον,
Θερμότερον τὴν ἀγαπῶ, κ' εἰς μῖσος τὴν λατρεύω,
Ποτὲ δὲν τὴν ἐλάτρευσα ὡς τὴν λατρεύω ἤδη,
Ὅποτε ἡ ἀχάριστος ψυχὴ τῆς μὲ προδίδει.

Ὁ κόσμος ὅλος κάτοπτρον κατέστη τῆς μορφῆς τῆς,
Καὶ ἡ εὐρεῖα πανταχοῦ τὴν εἰκονίζει φύσις.
Ἢ ἀηδὼν μ' ἀνακαλεῖ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῆς,
Ὁ ἥλιος τὸ βλέμμα τῆς, τὴν ὄψιν τῆς ἡ δύσις.
Περὶ αὐτῆς οἱ εὖοσμοι μὲ ὀμιλοῦσι κρίνοι,
Περὶ αὐτῆς οἱ ῥύακες, ἡ αὔρα, ἡ σελήνη.

Σὺ, ὅστις ἄναξ λέγεσαι κακοποιῶν δαιμόνων,
Ἄν ἀγοράζῃς τὰς ψυχὰς, ἐλθὲ ἐνώπιόν μου.
Ἀντὶ ὀλίγης σὲ πωλῶ, ὀλίγης λήθης μόνον,
Τὴν προδοθεῖσαν μου ψυχὴν μετὰ τὸν θάνατόν μου.
Ἀλλ' οἴμοι, σὲ τὴν ἔδωκα πιστεύσας εἰς τὴν Φρύνην,
Καὶ τὴν προσέφερα εἰς σὲ θεοποιῶν ἐκείνην!

Ἐὰν τοῦ τάφου ἡ σκιά τὴν λήθην ἐπιφέρῃ,
Ἐὰν ὁ ἄπαξ κοιμηθεὶς κοιμᾶται αἰωνίως,
Ἄν εἰς τὸν ἄδην ὁ νεκρὸς ἀνάμνησιν δὲν φέρῃ,
Καὶ ἄλλος μετὰ θάνατον δὲν τὸν προσμένῃ βίος,
Ἐν κίνημα καὶ τῆς ζωῆς διέφευγα τὴν πάλιν,
Ἀλλ' εἶναι πένθος εἰς αὐτὴν καὶ σκότος εἰς τὴν ἄλλην!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.